

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1417/2021
27.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Невенке Важић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Јованић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 660/19 од 12.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 534/21 од 13.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Оливере Јованић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Суботици К 660/19 од 12.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 534/21 од 13.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К 660/19 од 12.04.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 1. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено на издржавању мере забране напуштања стана, а која ће се извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, уз примену електронског надзора. Такође је одређено да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за издржавање казне затвора.

Окривљеном је на основу члана 297. став 5. у вези члана 78., 79. став 1. тачка б) и 86. Кривичног законика, изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име паушала плати износ од 10.000,00 динара и трошкове кривичног поступка и то ОЈТ у Суботици у износу од 145.875,00 динара, а суду у износу од 43.757,00 динара, све у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 534/21 од 13.10.2021. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Оливера Јованић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) и повреда чланова 11., 14., 15., 16., 21., 22., 68. став 1. тачка 1), 5), 7), 8), 10) и 11), 71. став 1. тачка 3), 84., 123., 124., 139. и 425. став 3. ЗКП, док из образложења захтева произилази да исти подноси и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3), 7) и 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење са наредбом да се поступак одржи пред другим судијом или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се побијане правноснажне пресуде заснивају на недозвољеном доказу - налазу и мишљењу вештака саобраћајне струке Драгана Вигњевића. Незаконитост овог доказа се по наводима браниоца огледа у томе што је вештак саобраћајне струке прибављао доказе одлазећи у МУП РС без доказа о прибављеном материјалу и без наредбе суда. У вези са тим, бранилац посебно указује на неоверене копије фотографија, које је именовани вештак користио приликом израде налаза и мишљења.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Налаз и мишљење судског вештака саобраћајне струке Драгана Вигњевића резултат је законито спроведене доказне радње вештачења и као такав представља законит доказ. Ово стога што, из списка предмета произилази да је наведено вештачење извршено и његов налаз и мишљење сачињен по наредби јавног тужиоца у Суботици Кт 724/16 од 14.12.2018. године, којом је наложено да се изврши саобраћајно-техничко вештачење на околности временско просторне анализе саобраћајне незгоде која се

догодила 10.04.2016. године у ... на раскрсници улица ... и ... и за вештака одређен Драган Вигњевић, коме је одређен задатак вештачења и рок у коме је дужан да достави свој налаз и мишљење у писменој форми. Поред тога, у наредби је наведено да вештак има право да од органа поступка тражи и добије допунска разјашњења, да разгледа предмете и разматра списе, да предлаже прикупљање доказа и прибављање предмете и података који су од важности за давање налаза и мишљења и разјашњења појединих околности.

По оцени Врховног касационог суда, копије фотографија на које указује бранилац окривљеног у поднетом захтеву, саставни су део записника о увиђају саобраћајне незгоде СН 240-79/2016 од 24.04.2016. године, који чине скица лица места и криминалистичко техничка документација и исте нису посматране изоловано, да би морале бити оверене, већ у склопу целокупног записника. Имајући у виду да је предметни записник о увиђају сачињен у одговарајућој форми (која се захтевом за заштиту законитости не оспорава), од стране овлашћеног лица, у складу са одребама ЗКП, то исти са свим својим деловима, укључујући и предметне копије фотографије, представља законит доказ, због чега су наводи браниоца којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени неоснованим.

Указујући на исту повреду закона, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости као незаконит доказ означава налаз и мишљење судског вештака др Душка Шпирте, наводећи да је вештачење алкохолемије окривљеног извршено од стране вештака који није овлашћен за ту врсту вештачења, а свој налаз и мишљење је дао на основу већ утврђене алкохолемије, супротно правилима струке.

По оцени Врховног касационог суда, изнети наводи браниоца окривљеног не могу се прихватити као основани.

Наиме, по налажењу овога суда, вештачење које је имало за предмет утврђивање да ли је у време извршења кривичног дела окривљени био под утицајем алкохола и да ли је то утицало на стање његове урачунљивости у време извршења кривичног дела, као и да ли је с обзиром на утврђену количину алкохола у крви био способан за безбедну вожњу, одређено је наредбама јавног тужиоца Основног јавног тужиоца у Суботици Кт 724/16 од 05.04.2018. године и од 22.06.2018. године и иста су обављена од стране овлашћеног вештака који се налази на списку сталних судских вештака за област психијатрије – Душка Шпирте, лекара Опште болнице у Суботици, која болница је акредитована за утврђивање алкохолемије у крви, при чему је овај вештак на основу прибављених доказа и прегледа окривљеног, дао свој налаз и мишљење у складу са правилима науке и струке сходно одредбама ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази, а насупрот наводима браниоца окривљеног, да наведени доказ ни сам по себи ни по начину прибављања, не представља незаконит доказ на коме се пресуда не може заснивати у смислу члана 84. ЗКП, а наводима захтева којима се оспорава садржина налаза и мишљења вештака и указује да је наведено вештачење требало да обави други вештак, који је овлашћен за вештачење алкохолемије, по оцени овога суда, бранилац окривљеног побија чињенично стање утврђено у правноснажној пресуди које не може бити предмет испитивања поводом истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

У вези са истом повредом закона, бранилац истиче да наредбе за напред наведена вештачења нису достављене одбрани, окривљеном и оштећенима, због чега суд, на налазима и мишљењима вештака Драгана Вигњевића и др Душка Шпирте, није могао засновати своју пресуду.

Наредбе на које се позива бранилац окривљеног, којима је наложено саобраћајно-техничко вештачење од стране вештака Драгана Вигњевића и судско медицинско односно психијатријско вештачење окривљеног од стране вештака др Душка Шпирте одређене су од стране јавног тужиоца, како је то већ напред наведено, па како се према одредби члана 117. став 5. ЗКП, ако вештачење одређује суд, наредба доставља и странкама, то по налажењу Врховног касационог суда, околност што јавни тужилац наредбе за вештачење није доставио одбрани, окривљеном и оштећенима, не чини ове доказе незаконитим.

Поред наведеног, бранилац окривљеног указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у захтеву за заштиту законитости наводи и да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, јер судски вештаци на главном претресу приликом испитивања нису опоменути на већ положену заклетву нити су као сведоци положили заклетву пре испитивања.

По налажењу Врховног касационог суда и ови наводи браниоца су неосновани, имајући у виду да из списка предмета произлази да су сви судски вештаци који су на главном претресу испитани у вези обављених налаза и мишљења, испитани у својству судских вештака, а не у својству сведока и у смислу члана 119. ЗКП су положили заклетву односно опоменути су на положену заклетву и то на главним претресима одржаним дана 18.10.2018. године и 12.04.2021. године.

С обзиром на наведено, Врховни касациони суд налази да побијане правноснажне пресуде нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се се супротним наводима браниоца изнетим у захтеву за заштиту законитости, неосновано указује.

Осим наведеног, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која повреда представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, ову повреду закона бранилац образлаже истицањем да је, у конкретном случају суд неосновано окривљеног осудио на казну затвора и изрекао му меру безбедности, за чије изрицање, није било услова, а до чега је дошло услед пропуста суда да утврди све релевантне чињенице неопходне за њено изрицање. Изнети наводи браниоца, по налажењу овога суда представљају повреду одредбе члана 441. став 1. и 2. ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд неосновано одбио поједине доказне предлоге одбране, чиме указује на повреду члана 395. ЗКП.

Осталим наводима поднетог захтева, бранилац оспорава утврђено чињенично стање полемишући са оценом изведених доказа, посебно исказа сведока и обављених

вештачења, износећи при томе, сопствену анализу и оцену тих доказа, чиме указује на повреду члана 440. ЗКП.

Како повреде чланова 395., 440. и 441. став 1. и 2. ЗКП и повреде чланова 11., 14., 15., 16., 21., 22., 68. став 1. тачка 1), 5), 7), 8), 10) и 11), 71. став 1. тачка 3), 84., 123., 124., 139. и 425. став 3. ЗКП, као и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 11) и став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, које је бранилац навео као разлог подношења захтева за заштиту законитости, не представљају законске разлоге, због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, Врховни касациони суд се у разматрање и оцену ових повреда, није упуштао.

Као разлог подношења захтева бранилац наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, како наводи захтева не садрже објашњење у чему се ова повреда конкретно састоји, а Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходно њеном доношењу испитује само у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то се овај суд у разматрање и оцену истакнуте повреде, која у смислу члана 484. ЗКП, нема прописан садржај, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић